

РЕШЕНИЕ

№ 16382

гр. София, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 140 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Й Г

при участието на секретаря С Р
като разгледа докладваното от Й Г Гражданско дело № 20221110134480 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Част втора, Дял първи от ГПК.

Образувано е по искова молба на Б. С. А., ЕГН *****, с адрес гр. ххх, съдебен адрес гр. ххх, чрез пълномощника адв. Ю. Г., с която е предявен срещу „Т С” ЕАД, ЕИК ххх, със седалище и адрес на управление гр. ххх, отрицателен установителен иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК за установяване недължимост сумата от 189,48 лева, представляваща ½ от начислените суми за доставка на топлинна енергия и лихва за забава по аб. №ххх за периода от м.10.2012г. до м.12.2012г., поради изтекла погасителна давност.

Ответникът „Т С” ЕАД е депозирал писмен отговор на исковата молба по реда и в срока на чл.131, ал.1 от ГПК, с който излага доводи за недопустимост на предявения иск поради липса на правен интерес. При условията на евентуалност заявява, че искът е основателен и прави признание на иска.

С определение №8354 от 02.03.2023г. са приети за съвместно разглеждане в настоящото производство предявените от ответника „Т С” ЕАД насрещни осъдителни искове срещу ищеца по първоначалния иск Б. С. А. с правно основание чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.150 от ЗЕ и чл.86, ал.1 от

33Д за присъждане на следните вземания: 1071,12 лева – главница, представляваща неплатена стойност на топлинна енергия за периода от м.05.2019г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 05.09.2022г. до изплащане на сумата, 140,05 лева – мораторна лихва за периода от 15.09.2020г. до 02.09.2022г., 37,08 лева – главница за извършена услуга дялово разпределение за периода от м.08.2019г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 05.09.2022г. до изплащане на сумата, и 7,64 лева – мораторна лихва върху таксата за дялово разпределение за периода от 30.09.2019г. до 02.09.2022г.

Ответникът по насрещните иски Б. А. е депозирал писмен отговор на насрещната искова молба по реда и в срока на чл.131, ал.1 от ГПК, с който я оспорва изцяло. Излага доводи, че претенцията за такса за извършена услуга дялово разпределение е процесуално недопустима, тъй като това вземане не принадлежи на ищеца. Не ставало ясно какъв е размерът на предоставената топлинна енергия за процесните периоди. Счита, че е нарушено правото на ЕС. Оспорва и претенцията за законна лихва, като счита, че длъжникът изпада в забава след покана, което не било доказано. Счита, че клаузи от общите условия на ищеца са нищожни като неравноправни. При условията на евентуалност прави възражение за изтекла погасителна давност.

Привлеченото от ответника и ищец по насрещните иски трето лице – помагач – „Т с” ЕООД, оспорва предявения първоначален иск.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, приема за установено следното:

С оглед обстоятелството, че в исковата молба ищецът не оспорва обстоятелството, че е собственик на процесния топлоснабден имот, а доводите му за недължимост на сумите за топлинна енергия се основават единствено на възражение за изтекла погасителна давност, съдът приема, че през процесния период ищецът е бил потребител на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на §1, т. 42 ДР ЗЕ /отм., но действаща към процесния период/, абонатен №хххх, поради което същият дължи на ответното дружество заплащане на цената на доставената топлинна енергия за периода.

Ищецът е направил възражение за изтекла погасителна давност, което съдът намира за основателно, поради следните съображения:

Съгласно Тълкувателно решение № 3/2011г. ОС на ГК и ТК на ВКС на РБ вземанията за потребената топлинна енергия са такива за периодични плащания, поради което се погасяват с изтичането на тригодишна погасителна давност, съгласно чл.111, б."в" от ЗЗД. Съгласно разпоредбата на чл.114, ал.1 от ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения давността тече от деня на падежа. В случая според общите условия месечните суми за топлинна енергия са били дължими в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно за всяко едно от вземанията на ответното дружество за главници, касаещи процесния период, тригодишният давностен срок тече от момента, в който изтича срока за тяхното заплащане. Съответно от 01.12.2012г., когато е настъпил падежът на задължението за заплащане на стойността на доставената топлинна енергия за м.10.2012г., до датата на подаване на исковата молба – 27.06.2022г., са изтекли 3 години, поради което и с оглед липсата на твърдения и доказателства за наличието на обстоятелства, спиращи или прекъсващи давността съгласно чл.115 и чл.116 от ЗЗД, следва да се приеме, че вземанията на ответника за доставената топлинна енергия за периода м.10.2012г. до м.12.2012г. са погасени по давност. Съгласно разпоредбата на чл.119 от ЗЗД с погасяването на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, макар давността за тях да не е изтекла, поради което вземанията на ответника за обезщетение за забавено плащане на главниците за периода м.10.2012г. до м.12.2012г. също се явяват погасени по давност. Поради изложеното предявеният отрицателен установителен иск се явява основателен и доказан и следва да бъде уважен.

По предявените насрещни икове:

Съгласно нормата на чл. 153 ЗЕ – в редакцията, действала до 17.07.2012 г. всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия.

Понятието "потребител на топлинна енергия за битови нужди" е определено в § 1, т. 42 ДР ЗЕ (отм.), действал до 17.07.2012 г.: физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или

горещо водоснабдяване. След отмяната на § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г., се въвежда понятието "клиент на топлинна енергия", което е еквивалентно по смисъл на понятието "потребител на топлинна енергия". Съгласно новата редакция на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, действаща през исковия период, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

С ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, т. 1, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение с лица, извън посочените в чл. 153 ЗЕ, какъвто обаче не е разглежданият случай. В мотивите на същото тълкувателно решение е посочено, че, предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

С оглед на това собственикът или титуляр на вещно право на ползване на имот в сграда – етажна собственост, се явява потребител на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия. По силата на закона между битовия потребител и топлопреносното предприятие възниква правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия без да е необходимо изричното им приемане от потребителя. Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия.

В случая не е спорно между страните по делото и се установява от

представения НА за покупка на недвижим имот хх, том ххх, дело №ххх/ххх., че процесният топлоснабден имот е придобит от ответника по насрещните искове Б. С. А. и Б Д А.а при условията на съпругеска имуществена общност. Съгласно разпоредбата на чл.32, ал.2 от СК ответникът по насрещните искове отговаря солидарно с Б Д А.а за задълженията за доставена топлинна енергия за имота, доколкото не са ангажирани по делото доказателства за твърденията му за прекратяване на съпругеската имуществена общност.

Съгласно разпоредбата на чл.150, ал.1 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР /писмена форма на договора не е предвидена/. Съответно според нормата на чл.150, ал.3 от ЗЕ в срок от 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не са релевирани нито твърдения, нито има данни, че ответникът е упражнил правото си на възражение срещу Общите условия.

Поради изложеното и с оглед елемента на административно регулиране в чл.150 от закона, съдът приема, че между страните по делото са налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия. Дори и да се прекрати топлоподаването към индивидуалните отоплителни тела в жилището, съгласно изричната норма на чл. 153, ал. 6 от ЗЕ ответникът остава потребител на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на етажната собственост. Съобразно становището, възприето в мотивите на ТР №2/2016г. на ОСГК на ВКС, поради естеството на етажната собственост отказът от топлоснабдяване на цялата сграда не може да бъде направен от отделния титуляр на права върху обекти в сградата, нито пък той може сам да реши да се ползва ли сградната инсталация за доставка на топлинна енергия. Решението за това се взема от квалифицирано мнозинство от всички етажни собственици или титуляри на вещно право на строеж и то обвързва всеки отделен етажнен собственик, независимо дали е съгласен с него.

Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ /чл.139 – чл.148/ и в Наредба № 16-334 от 06.04.2007г.

Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите /чл.142, ал.2 от ЗЕ/, като според чл.145, ал.1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

В случая индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода е възложено на третото лице – помагач „Т с“ ЕООД.

С оглед на така действащата нормативна уредба следва да се приеме за установено, че за ответника е възникнало задължение по силата на закона и договор при общи условия да заплаща на ищцовото дружество количеството подадена топлинна енергия за процесния топлоснабден имот.

Доставката на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната от ищеца цена, се установява от кредитираното заключение на СТЕ. От заключението на вещото лице по съдебно - техническата експертиза, се установява, че дължимите суми за доставена в имота топлинна енергия са начислени в съответствие с действащата нормативна уредба в областта на енергетиката, т. е. спазени са изискванията на действащите технически правила и норми. Установява се още, че от отчетеното количество топлинна енергия са приспаднати технологичните разходи в абонатната станция. Установява се и обстоятелството, че през процесния период третото лице - помагач е извършвало дялово разпределение на топлинна енергия в съответствие с действащата нормативна уредба, като са издавани индивидуални изравнителни сметки за дялово разпределение за абонатен №xxx. От заключението на вещото лице по СТЕ се установява и стойността на доставената топлинна енергия през исковия период, която възлиза общо на сумата от 1071,10 лева, до който размер искът е основателен и доказан, като за разликата над тази сума до предявения размер от 1071,12 лева искът следва

да бъде отхвърлен.

По отношение на иска за установяване дължимост на такса за услугата дялово разпределение:

По арг. от чл. 139, ал. 2 ЗЕ, дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139 а ЗЕ. Съгласно чл. 139в ЗЕ, когато топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия не са регистрирани по реда на чл. 139а, те сключват писмен договор за извършване на услугата дялово разпределение с лицето, избрано от клиентите по реда на чл. 139б (при Общи условия), в който се уреждат цените за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, които се заплащат от страна на потребителите към топлопреносното предприятие, а след това - от топлопреносното предприятие към търговеца, осъществяващ дялово разпределение – арг. чл. 139, ал. 3, т. 4 ЗЕ. Съгласно чл. 22, ал. 2 и чл. 36, ал. 1 и 2 от ОУ, приложими за процесния период, потребителите (клиентите) заплащат на доставчика както сумите за потребление на ТЕ, така и сумите за извършване на услугата дялово разпределение от избрания от тях търговец, като стойността ѝ се формира от: 1 цена за обслужване на партидата на клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка; 2 цена за отчитане на един уред за и броя на уредите в имота на клиента и 3 за отчитане на уредите за дялово разпределение, извън обявените от търговеца дати се заплаща допълнителна цена по ценоразпис, определен от продавача. Редът и начинът на заплащане на услугата дялово разпределение се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата и се обявява по подходящ начин на клиентите. Предвид изложеното, ищецът по насрещните искове е активно материалноправно легитимиран по иска за заплащане на услугата дялово разпределение. През процесния период е извършвано дялово разпределение на топлинна енергия в съответствие с действащата нормативна уредба, като са издавани индивидуални изравнителни сметки за дялово разпределение за абонатен №xxx.

Ответникът по насрещните искове, чиято е доказателствената тежест в процеса да установи, че е платил на ищцовото дружество дължимите суми за ползвана топлинна енергия и такса за извършена услуга дялово

разпределение за процесния период, не е ангажирал доказателства за извършени плащания.

Ответникът по насрещните иски е направил възражение за изтекла погасителна давност, което съдът намира за неоснователно по следните съображения:

Според становището, възприето в Тълкувателно решение №3/2011г. ОС на ГК и ТК на ВКС на РБ вземанията за потребената топлинна енергия са такива за периодични плащания, поради което се погасяват с изтичането на тригодишна погасителна давност, съгласно чл.111, б."в" от ЗЗД. Различният размер на всяка месечна вноска не променя периодичния характер на вземането за нея, защото то произтича от повтарящите се еднородни задължения с посочен в общите условия падеж. Съгласно разпоредбата на чл.114, ал.1 от ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения давността тече от деня на падежа. В случая според общите условия месечните суми за топлинна енергия са били дължими в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно за претендираната от ищцовото дружество главница, касаеща процесния период, тригодишният давностен срок тече от момента, в който изтича срока за нейното заплащане. В случая насрещната искова молба е подадена на 05.09.2022г., съответно, вземанията на ищцовото дружество за стойността на доставената топлинна енергия с настъпил падеж преди 29.06.2019г. (при съобразяване на чл.3, т.2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците) са погасени по давност, но такива не се претендират в настоящото производство, доколкото задължението за месечна вноска за първия месец от процесния период - м.05.2019г., определено по прогнозна консумация на сградата, е с настъпил падеж на 15.07.2019г., т.е. същото не е погасено по давност.

Относно изискуемостта и забавата на дължимите суми за консумирана топлинна енергия през процесния период са приложими Общи условия на "Т С" ЕАД, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 32, ал. 1 и ал. 2 от ОУ - 2016 г., месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за

топлоснабдяването (по прогнозно количество), се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, а месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 73 от Наредбата (на база реален отчет), се формира въз основа на определеното за него реално количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача. В ал. 3 на чл. 32 ОУ - 2016 г. е предвидено, че след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Съгласно чл. 33, ал. 2 клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а съгласно ал. 4 на чл. 33 продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Тъй като според събраните доказателства на ответника е начислявана топлинна енергия по прогнозен дял, приложим е чл. 32, ал. 3 ОУ. Спрямо общите фактури по чл. 32, ал. 3 ОУ за 2019г., 2020г. и 2021г. разпоредбата на чл. 33, ал. 4 ОУ е неприложима, тъй като отчитането на ИРРО, изготвянето на изравнителната сметка и издаването на общата фактура за този период е настъпило след предвидения в ОУ- 2016 г. 45-дневен срок за плащане. Общите фактури за отчетния период са издадени на 31.07.2020г., и 31.07.2021г., , а 45- дневният срок е изтекъл на 14.06.2020г., респективно на 14.06.2021г. (45 дни след изтичане на периодите, за които се отнасят фактурите, считано от 30.04.2020г., 30.04.2021г.). При това положение, с оглед неприложимостта на цитираните по-горе клаузи на Общите условия, съобразно разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД ответникът изпада в забава след покана, каквато не се твърди, нито се доказва да е отправена от ищеца до ответника. Поради изложеното искът по чл. 86 ЗЗД за заплащане на обезщетение за забава върху главницата за потребена топлинна енергия за горепосочения период подлежи на отхвърляне като неоснователен. Неоснователна е и претенцията за присъждане на мораторна лихва върху

вземанията за дялово разпределение, тъй като същите стават дължими след покана, каквато не се установи да е отправена от ищеца до ответника по насрещните искове.

По разноските:

Ответникът по първоначалния иск поддържа, че не е дал повод за завеждане на делото и е признал иска, поради което счита, че е налице хипотезата на чл.78, ал.2 от ГПК и моли разноските да бъдат възложени на ищеца. Съгласно разпоредбата на чл.78, ал. 2 ГПК, ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. За да се възложат разноските върху ищеца, е необходимо, ответникът да не е дал повод за завеждане на делото и да признае иска така, както е предявен.

Съдът намира, че в случая са налице установените в цитираната разпоредба предпоставки за възлагане на разноските на ищеца.

Страната в процеса дължи разноси, доколкото с контролирано от нея необосновано от правна гледна точка поведение е станала причина насрещната страна да понесе имуществена вреда. В този смисъл, подобно на утвърденото в чл.51 ал.2 от ЗЗД правило, нормата на чл.78 ал.2 от ГПК освобождава ответника от отговорност за разноси, когато в процеса се установи, че са предизвикани от ненужно инициирана съдебна процедура. Едва бездействието по повод на поискано и дължимо изпълнение обуславя защитим от правния ред интерес за кредитора да потърси защита в съдебно производство, и следователно да ангажира отговорността на ответника за наложените от това й поведение разноси. В конкретния случай на заведен отрицателен установителен иск относно погасяването по давност на вземания, едва действителен спор между страните по материалното правоотношение – кредитор и длъжник, относно това дали едни вземания са погасени по давност, т.е. ако кредиторът освен че иска от длъжника и го кани извънсъдебно да плати едни вземания, твърди и, че те не са погасени по давност, а длъжникът отказва да плати именно защото счита, че те са погасени по давност, ще обуслови нуждата от защита чрез иск. С изтичане на погасителната давност възниква едно ново субективно право за длъжника да се позове на тази давност чрез възражение, което всъщност е субективно материално право, съдържанието на което е правомерно да откаже да изпълни

на кредитора. Погасителната давност не погасява правото на кредитора, а поражда материалното право на длъжника правомерно да откаже изпълнение. В този смисъл изпращането на писма, фактури и изобщо покани за плащане на погасените по давност суми от кредитора, свидетелства единствено, че кредиторът поддържа, че има такова вземане към длъжника. За това обстоятелство обаче няма спор между страните по делото, тъй като ищецът не оспорва, че е бил потребител на топлинна енергия за посочения имот към процесния период, нито количеството и стойността на доставената топлинна енергия. Единственото възражение на ищеца е за изтекла погасителна давност. Право на кредитора е да кани длъжника да му плати и погасените по давност вземания, като на основание чл.118 от ЗЗД, ако длъжникът изпълни задължението си след изтичането на давността, той няма право да иска обратно платеното, макар и в момента на плащането да не е знаел, че давността е изтекла. Плащането на погасените по давност вземания е предоставено на преценката на длъжника и в случай, че длъжникът плати тези вземания, те са дължимо платени. Поради това съдът приема, че не са налице необосновани правни действия от страна на ответника, които да са дали повод за търсената от ищеца защита по исков ред. Право на кредитора е да търси доброволно изпълнение на погасените по давност задължения, доколкото е оставено на волята на длъжника дали ще ги изпълни. В посочения смисъл е и практиката на ВКС - определение № 95 от 22.02.2018 г. на ВКС, IV ГО, постановено по ч.гр.д. № 510/2018 г., определение № 66 от 12.02.2018 г. на ВКС, ГК, III отд., постановено по ч.гр.д. № 4770/2017 г., определение № 338 от 18.07.2018 г. на ВКС, IV ГО, постановено по ч.гр.д. № 209/2018 г.

В конкретния случай не е налице и отказ на ответника да приеме на каса плащане на непогасените по давност по-нови задължения и волеизявление, с което да се търси плащане на старите, погасени по давност задължения. Отделно от изложеното следва да се отбележи, че в случая е било възможно и доброволно, извънсъдебно уреждане на отношенията, за което ответното дружество има регламентирана процедура, от която възможност ищецът не се е възползвал. Не са ангажирани от ищеца никакви доказателства да е отправил до ответното дружество възражението си за изтекла погасителна давност извънсъдебно, но въпреки това последното да е продължило да претендира погасените по давност вземания. Предвид изложените съображения съдът намира, че в случая са налице и двете кумулативни

предпоставки на чл. 78, ал. 2 от ГПК, а именно ответникът не е дал повод за завеждане на иска, както и е признал иска, поради което разносните следва да бъдат възложени на ищеца. Поради това на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева за защита по предявения първоначален иск.

По насрещните искове разносните следва да бъдат разпределени, съобразно изхода на спора, като на основание чл.78, ал.1 от ГПК в полза на ищеца по насрещните искове следва да бъдат присъдени разноски, съразмерно с уважената част от исковите, в общ размер на 617,68 лева. Ответникът по насрещните искове не е ангажирал доказателства за направени разноски за защита по тези искове, поради което такива не следва да му бъдат присъждани, съразмерно с отхвърлената част от исковите.

По изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иск с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК, предявен от Б. С. А., ЕГН *****, с адрес гр. ххх, съдебен адрес гр. ххх, чрез пълномощника адв. Ю. Г., срещу „Т С” ЕАД, ЕИК ххх, със седалище и адрес на управление гр. ххх, че Б. С. А. не дължи на „Т С” ЕАД сумата от 189,48 лева, представляваща $\frac{1}{2}$ от начислените суми за доставка на топлинна енергия и лихва за забава по аб. №ххх за имот на адрес гр. ххх, за периода от м.10.2012г. до м.12.2012г., поради погасяване на правото на принудително изпълнение на вземанията по давност.

ОСЪЖДА чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.150 от ЗЕ Б. С. А., ЕГН *****, с адрес гр. ххх, съдебен адрес гр. ххх, чрез пълномощника адв. Ю. Г., да заплати на „Т С” ЕАД, ЕИК ххх, със седалище и адрес на управление гр. ххх, следните суми: 1071,10 лева – главница, представляваща неплатена стойност на топлинна енергия за имот на адрес гр. ххх, аб. №ххх, за периода от м.05.2019г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 05.09.2022г. до изплащане на сумата, и 37,08 лева – главница за извършена услуга дялово разпределение за периода от м.08.2019г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 05.09.2022г. до изплащане на сумата, както и 717,68 лева – разноски по делото, като **ОТХВЪРЛЯ** предявените насрещни искове за

главница за топлинна енергия за разликата над присъдената сума от 1071,10 лева до пълния предявен размер от 1071,12 лева, както и исковете по чл.86, ал.1 от ЗЗД за сумата от 140,05 лева – мораторна лихва върху цената на доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2020г. до 02.09.2022г., и 7,64 лева – мораторна лихва върху таксата за дялово разпределение за периода от 30.09.2019г. до 02.09.2022г., като неоснователни.

Решението е постановено при участието на привлечено от ответника и ищец по насрещните искове трето лице – помагач „Т с“ ЕООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____